

Levelem jött?

„A vonzalmak, a szerelem sohasem fog elévülni, de a kifejezési formák változnak és változni fognak...”

(Részlet Gozdsu Elek magyar író, elbeszélő, ügyvéd, kirendelt főügyész Weisz Annához írt leveléből)

„A mai fiatalok” – mint ahogyan azt mi sokszor hallani szoktuk – teljesen másképp viszonyulnak egymáshoz, másként élik a világukat, másként teljesednek ki kapcsolataikban, mint anno, az „elektronikai kütyük” megjelenése előtt tették a korunkbeliek. Úgy gondolom, a napjainkban hatalmas mennyiségben áramló információözhöz szokott generációnak a korábitól merőben eltérő elképzelései vannak afelől, hogyan kell ismerkedni. Nyelvezetük annyira átalakult, hogy mondhatnánk, az udvarlás, mint kifejezés, lassan szitokszóként szerepel a tinédzserek fejében. Vagyis: az udvarlás gáz.

De miért érzik a Z generáció lányai kínosnak, ha egy fiú gálánsan, illedelmesen viselkedik velük, s miért kerül szinte egyből barátságába az, aki szerelmeslevelet ír, vagy egy csokor vörös rózsával várja szíve választottját a sulis bejáratánál? Többféleképpen is megindokolhatnánk válaszukat, de én csupán azt szeretném kihangsúlyozni, hogy manapság az emberek elfelejtették, hogyan kell „befelé élni”. Gyakran érdeklődésük középpontjában áll, hogy a külvilág mit gondol megjelenésükről, személyiségükről, viselkedésükről, egyszóval a mi életünkben már kezd túl nagy léptéket öltetni a megfeleléskényszer. De nemcsak az előítéletek és ítéletek által hagyjuk befolyásolni magunkat, hanem lassan késztetést érzünk arra is, hogy lány létünkre fiúként viselkedjünk, mert kényelmetlenül érezzük magunkat, ha a fiú fizet, vagy kinyitja előttünk az ajtót, hiszen „meg tudjuk csinálni mi is, nem kell ehhez segítség”. A férfi-női szerepkör eltolódni látszik, ráadásul úgy, hogy mi azt észre sem vesszük.

Gozdsu Elek 1849–1919 között élt, s különleges írói tehetségével, igazi úriemberhez illő modorával bizony a kor bármelyik hölgységét le tudta volna venni a lábáról. Már jócskán benne járt a korban, amikor megismerkedett Weisz Annával, egy elbűvölő férjes asszonnyal, aki egy rendes értelmiségi asszonyhoz illően nemcsak több nyelvet beszélt, hanem kifinomult ízléssel is rendelkezett. Kettejük plátói szerelméről több száz, egymással váltott levél ad tanúbizonyságot. Ezeket a leveleket Gozdsu választékos szókincessel, buzgó szorgalommal írta, jól átgondolva minden egyes mondatot. Ma már a legtöbb fiatal számára szinte elképzelhetetlen, hogy levelet írjanak valakinek. Valószínűleg sokan nem is tudnák, hogyan kezdjenek hozzá. Sajnos mára már lecsökkent az esélye annak, hogy valaki inkább a levélírást választja az e-mail, az SMS vagy a Messenger-üzenet küldése helyett. Való igaz, az utóbbi három módszer sokkal korszerűbb, modernebb, ingyen van, és nem utolsósorban gyorsabb. Ha nem tetszik valami, amit begépetünk, gyorsan kitöröljük, és átfogalmazzuk: mindennek pedig semmi nyoma sem lesz. Ezzel szemben egy levél sokkal személyesebb, hiszen saját kézzel íródik, és bizony sokkal nagyobb odafigyelést igényel írójától. Ezért is megy ritkaságszámba egy levél, és ez az oka annak, amiért olyan értékes. A gondolatok megfogalmazására, a levél felépítésére, tagolására szánt idő miatt. Egy weboldal, ún. Postcrossing azzal foglalkozik, hogy véletlenszerű postacímeket küld felhasználóinak,

akiknek azután képeslapot kell küldeniük a megadott címre egy addig soha nem látott és nem ismert ember részére. Személy szerint jó ötletnek találom ennek a most már hagyománynak számító tevékenységnek a felelevenítését. Ezért is vagyok lelkes felhasználója ennek az oldalnak. És igen, a mi szüleink gyakran hónapokat vártak egy-egy válaszra, amikor ismerkedés gyanánt leveleztek egymással. Ma már azonban az egymástól való távolságot maximum a szívükben érzik az emberek, hiszen szinte a beszéd gyorsaságával tudunk egymásnak üzenetet küldeni.

Úgy gondolom, egy nagy pozitívuma is van annak, hogy nem írunk a másiknak levelet, hiszen ezáltal minden alkalommal a meglepetés erejével hat, és különlegesnek számít, ha levelet kap valaki. Távol élő szeretteink szürke hétköznapjaiba csempészhetünk egy kis mosolyt és örömet pár kedves sorral. Ugyan a levélírás szokásának kiveszésével szegényebbek lettünk, de mindig van lehetőség arra, hogy örömet szerezzünk, és meglephessük a másikat, ezáltal gazdagabbá téve nemcsak a feladót, hanem a címzettet is.

Méhes Csenge (Krúdy 12.)